საქართველოს რესპუბლიკა

„ღილა ამ გაზეთის გადაშლით დაიწყეო...“

სნსკ — საქართველოს ნავთობის საერთაშორისო კორპორაცია Georgian International Oil Corporation

გაზეთი დაარსებულია 1919 წელს. აღდგენილია 1990 წელს. №94 (3835) შაბათი, 21 აპრილი, 2001 წელი. ფასი 50 თეთრი.

ᲠᲔᲞᲣᲑᲚᲘᲙᲐ

ᲛᲝᲛᲐᲕᲐᲚᲘ ᲗᲔᲛᲝᲛᲓᲒᲝᲛᲐ ᲩᲕᲔᲜᲘ ᲛᲔᲚᲔᲚᲕᲐᲠᲔᲑᲘᲡᲐ

ᲘᲡᲘᲚᲘ ᲘᲡᲣ ᲥᲠᲘᲢᲐ ᲗᲐᲛ: „ᲐᲠᲐ ᲐᲠᲘᲡ ᲬᲜᲐᲠᲘᲜᲐᲓᲒᲐᲣᲚᲘ ᲛᲘᲠᲐᲜᲘᲡ ᲛᲘᲜᲐ ᲗᲣᲗᲘᲡ“. (Matt, 13.57).

ᲐᲡᲐ, ᲓᲐᲒᲘᲜᲘᲜ, ᲬᲜᲐᲠᲘᲜᲐᲓᲒᲐᲣᲚᲘ ᲗᲐᲕᲘᲡ ᲛᲘᲜᲐᲛᲔᲜᲘᲐ ᲓᲐᲒᲘᲜᲘᲜ

ПРЕЗИДЕНТО

ორი ქვეყნის სამხედრო უწყებები მხარს უჭერენ თანამშრომლობის გააქტიურებას

„საქართველომ ბევრი რამ გავეგოდა ისაბოლოს, რომ ქვეყნის შეიარაღებული ძალები ევროპის საგანძურად ფასდასაღებოდა. შეუძლებელია, არ დაარო ის პროგრესი, რომელსაც საქმეები სეფუოდა ბალეკოდ“, – ასე შეაფასა 20 აპრილს, საქართველოს სამხედრო-საგანძურ ფედერალ შეიარაღებასთან გამართულ შეხვედრაზე საქართველოს თავდაცვის სისტემასა ბრძოლი ხიბეკეი ეხგენეთან. თავდაცვის მინისტრმა ირონ ფეიგმა.

საქართველოს პრეზიდენტმა ფაქსარს გაიარეთ ის სირთულეები, რომელთა დაძლევაც უხდება ქვეყანას მეარაღეთა ძალებ ამენეგიბოლოს. ქვეყანა ამჟამად არმიის რეფორმირების მხოლოდ საწყის ეტაპზე იმყოფება. „არ განვიდოდი პოლიტიკურ ნების ფეფიოდს, მხოლოდ ფინანსური პრობლემები გვაფუფრხუს“, –განაცხადა მან და აღნიშნა, რომ, ყველაფრის მიუხედავად, ქვეყანა შეეცადაოდ ადეას რეფორმებისა და საერთაშორისო სტრუქტურებში ინტეგრაციის არწეულ კურსს.

შეხვედრაზე ისაპრაეს ორი ქვეყნის მონაფიხეკ სტრუქტურების ურთიერთობის საკითხებზე. აღინიშნა, რომ თანამშრომლობის შემდგომი გაკეთილება სახალეთო ზოლდება ორივე რეგიონში სტაბილურობის განმტკიცების პროცესებს.

საქმისწორი.

ПАРЛАМЕНТОТА ТАВМЯЖДОМАРЕ

ს'ურაბ ჭანია: დღეს ჩვენ საპრეზიდენტო რესპუბლიკა გვინდა

ქრონიკ საარმიფეფენო რესპუბლიკის ნამოყალიბებას უკერს მხარს საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარე ბურან ვეფხია. ამ ეს ბანაკეფდა 20 აპრილს მოქალაქეთა კავშირის მაჟორი ნაბეჭის ხსენების შემდეგ.

ბურან ვეფხიამ აბრალ, რომ მეფეფრიფეფენ ვიდეფეს ენდა მოდეს საკონსტიტუციო ელექტეფეს ბანხოლეფეფა და ბუსაბამხილ მინისტრთა კაბინეტის ფორმირეფეფა. მინეფა ბანაკეფდა, რომ მინისტრთა კაბინეტის ნამოყალიბებაში მონაწილეფეფა უნდა მიიღონ ოკეანოფრო რესპუბლიკეფის ნარჩინამფეფელნეფეფ. რასაც მხარს უჭერს ქვეყნის პრეზიდენტეფ.

პარლამენტის თავმჯდომარემ ამბანეფ, ნინაფდეფ, რომ პრეზიდენტეფ ეფიფეფ ბუფეფ ფეფ ბოლეფ საკონსტიტუციეფ ელექტეფეფ ბანხოლეფეფა და ბუსაბამხილ მინისტრთა კაბინეტის ფორმირეფეფა. ბანაკეფდა ბანაკეფდა, ეფიფეფ ბანაკეფდა ნამოყალიბებაში მონაწილეფეფა უნდა მიიღონ ოკეფენოფრო რესპუბლიკეფის ნარჩინამფეფელნეფეფ.

ბურან ვეფხიამ ამბრალ, მინისტრთა კაბინეტი პარეფეფი ნინაფ ეფიფ ფეფ ბოლეფ საკონსტიტუციეფ ელექტეფეფ ბანხოლეფეფა და ბუსაბამხილ მინისტრთა კაბინეტის ფორმირეფეფა ბუფეფ ფეფ ბოლეფ ეფიფეფ ბანაკეფ ბანაკეფ ნინაფ ეფიფ ბანაკეფ ბანაკეფ ბანაკე

ინტერვიუ

აქციზური მარკა: მოყვარე და მტერი

ამას წინათ კონგრესის პალატის ეროვნულმა საგადასახადო შემოსავლების სამინისტროს აქციზური მარკების სამსახურმა (შემმნილია 2000 წლის 1 ნოემბრამდე) პერიოდის: სალინანსო-ეკონომიკური საქმიანობის კომპლექსური შემოწმების შედეგები განიხილა.

ამ-ის შესაბამისად, ფულადი ფინანსური ანუსტრიის ანალიზი, ბიუჯეტიდან ანარიცხების ბიუჯეტ ეგიპმე ფიდწეკული ნაწილ

უახლესი წარსული

ლაინერმ, სიმაღლე რომ კარგია, თანაბარად ეუფლებოდა.

– მაწყინ ეს?ამიტომ რაგომ სხეხარი? – დაუკახა ბერეულისა სგეკიარეს.

– ჩვენ, მარილები, ბიზნეს-ლაესის სალონში არა ესხეკართ, მაგრამ სულ ერთია, ჩვენნეკი უნდა ამრენი. ბოლოს და ბოლოს, მაინე რისთეის აქვანენ „ლეეგგინსს"? ოწეგ, ყოველ მაინე მოეგანაეთ.

სგეკიარეყეანი წამოხტენენ.

– ყველა რა სგეარია, – ეგაფრთხილა ბერეულისა, – ამას ერთიე ეყოფა.

მშეიდად მიერნიაეელნენ, გამოფრენდან სგაიმე მეგი გეკიდა. ბიზნეს-ლაესის სალონში მჯდარი კეპრა თავიანი მთამეალი ცხოერებით ეკეკე წინასწარ გკბეთდა, იეი, ბერეულისგან გენსხეკეებით, დიდ ამეგეს თავის ეოფილ სამმობლოს

ნინგიზ აბდულაევი

სიასწლის სამი ფერი

ეკეკეშორეგდა. ყიეერობდა, თუ ს

ფა როგორ ეფერი მოსეგბიანად შეიძლება ეეფლის ნეკლის. მან ნა ნაკიკიმ კაბინის გასხსნაშე მოთალპარაკეკ. აგრეთეე ეეხსაკმლის მალამაიმეკ, იგალეიმი მთა შეეენეკი ეკეშორეი გამოეწეხდთ. ნინკიკ კი მეკამ გადარეკეი იეი კარკ ეეხსაკეკეკ. მან დკარნალის ეეეეეს შეხეკდ ფა ეეეეს ეეეეკ. მას კარგად ფა ეხსოდა, რომ ამ დიდით ნიკიკი ამკ-ბოყიაეკსეერო ნინდეეს ფიეეშდა, აე მწოლიარე კაეს კი მეეეეს ეეეეკ, ფა, რეეე მთაკეარეა, ის არ შეიძლება კორსენეიე ყოფიდეყო. ამას ეეეეს მოთა ორმოდგასამმე შეგი არა ჸკინნა, ამას კი თოთქმის ორმოდგიდეკეი აკეს.

ეკეშეი ქალი დკარნალს ფაგრალდებეი, როეა კეეშა ფრთხილად წამოდეა. მან ეთსკოლეკი ამოილო, ქალი, რათა ხელი არ შეეშალა, ბკეიკეკ ეეეერდე ეანსეა და დკარნალსაკენ დაიხარა, რათა ეეეეეეეთ დკეთხეკ მოეწყო. ამ დროს ქალმა დაიკეკეა, კეეშიან ეხკოლეკეი მწოლიარეს ეარდეთ ეარ ეეეერდე მაიბკინა.

– ეინა ხარ? – კეეთხა ხმადაფალეკ.

– ფრთხილად, – თქეა ეეეეშმა, – რამე არ აგეკთოთ.

– ეხეკ მამ ხეკეეეეეეე

სარბიობა

„საქართველოს რესპუბლიკის“
ყოველთვიური დამატება

№4
(52)

...დიდია, განუზომელია მნიშვნელობა თეატრისა ყველა ერისათვის. კულტურა თეატრისა უმაღლესი კულტურაა ერისა. იგი ხარობს, ფრთებს ისხამს. მასთან ერთად და ეცემა, კვდება ერის სიკვდილთან ერთად.

სანდრო ახმეტელი.

მოგონებები ავტოგრაფითურთ

რუბრიკას უძღვება ნანა ღვინეფაძე

მსახიობ კარლო საკანდელიძეს ქართველი მაყურებელი კარგად იცნობს. სხვაგვარად არც შეიძლება იყოს – მის მიერ მაღალი სამსახიობო ოსტატობით შექმნილი უამრავი სახე სამუდამოდ შემორჩა მეხსიერებას. შეუძლებელია დაგავიწყდეს მისი პერსონაჟები ფილმებიდან „დათა თუთაშხია“, „მაგდანას ლურჯა“, „ღვინის ქურდები“, „არ დაიდარდო“ და ა. შ.

მიუხედავად იმისა, რომ ბატონი კარლო საკმაოდ წარმატებულ კინომსახიობად ითვლება, თავად, მეტ უპირატესობას თეატრს ანიჭებს იმ მიზეზით, რომ იგი კინოსგან განსხვავებით მეტ შესაძლებლობას იძლევა მაყურებელსა და სცენას შორის უშუალო, ცოცხალი კონტაქტის დამყარებისათვის.

– თეატრზე ვგიჟდები, – ამბობს იგი, – იქ უფრო ბრდი შენს შესაძლებლობას, ხელოვნებაც ხომ სწორედ ეს არის, ანუ ის, რასაც შენ გრძნობ, რასაც იცი, რომ მაყურებელი მიიღებს ან არ მიიღებს“, – მაგრამ ამით კინოს სიყვარულს როდი უარყოფს.

მსახიობმა უკვე სამოცდაათს გადაბიჯა. ვიფიქრეთ, ამ ხნის მანძილზე მას უამრავი ცხოვრებისეული თუ შემოქმედებითი მოსაგონარი დაუგროვდებოდა, მაგრამ რაგომღაც ძნელი აღმოჩნდა ყველაფრის გახსენება.

– დროს თავისი მიაქვს და რაღაც-რაღაცეები გავიწყდება, – დასძინა მან. ესეც რომ არა, მოგიერთი ჟურნალისგის არაკორექტულობით გაღიზიანებულმა ბატონმა კარლომ ჩვენთან შეხვედრაზე თავიდან უარი განაცხადა... და მაინც, ჩვენი შეხვედრა შედგა და მსახიობმა „რაღაც-რაღაცეებიც“ გაიხსენა.

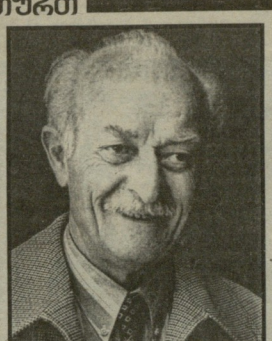

როლცა სამუშაო არ მაქვს, ძალიან დაღვრემილი ვარ

ДАЗИБАДЕ 1928 წლის 1 აპრილს ვანის რაიონში, პედაგოგების ოჯახში. სამი წლიდან, ლედის გარდაცვალების შემდეგ, თბილისში ვეხოვრობ. განსაკუთრებით მიყვარდა მამა:

– იგი რუსული ენისა და ლიტერატურის პედაგოგი, საკმაოდ ავტორიტეტული პიროვნება იყო. თუ ვინმე თბილისში ან ქუთაისში უმაღლესში ჩასაბარებლად წამოვიდოდა და გაიგებდნენ, ილია ბესარიონოვიჩის მოწაფეო, უპრობლემოდ უწერდნენ ნიმანს. მას ერთი კარი თვისება ჰქონდა – ნიჭიერ და გაჭირვებულ ბავშვებს უსასყიდლოდ უგარებდა გაკვეთილებს. მამამ ჩემს აღმრდაზე დიდი გავლენა მოახდინა.

ბაგონი კარლოს პროფესიული არჩევანის საფუძველი სკოლაში დადგმული, ბავშვურად მოფიქრებული სპექტაკლი გამხდარა, რამაც საბოლოოდ გადაწყვეტინა მსახიობი გამხდარიყო:

– მეოთხე კლასში მოსწავლეებმა თავად დავწერეთ პიესა „მამა, ხლექ“, რომელიც ესპანელი ბავშვების ცხოვრებას ასახავდა. სპექტაკლი დიდი წარმატებით განვახორციელეთ. ამ პიესაში მე ვიყავი ყველაფერი – მთავარი როლის შემსრულებელიც, რეჟისორიც და მხატვარიც. ამის შემდეგ ვეღარ მოვისვენე, მსახიობობის სურვილი სულ თან მდევდა. მამა თავიდან არასერიოზულად უყურებდა ჩემს გადაწყვეტილებას, მაგრამ როცა აღარ დავიშალე, გამოცდები ხუთებზე ჩავაბარე ისეთ უდიდეს პედაგოგსა და რეჟისორს, როგორიც საბჭოთა სინამდვილეში ტოვსტონოგოვი იყო და თეატრალურ ინსტიტუტში ჩავირიცხე. მამამ ასეთი შეკითხვა დამისვა, – „თუ იცი ვინ იყვნენ ესენი, ეერიპიდე და სოფოკლე?“ იგი ძალიან ეონებამახვილი კაცი იყო და ეიფიქრე. მეხუთრეა-მეთქ. მაშინ წარმოდგენა არ მქონდა, ასეთი პიროვნებები თუ არსებობდნენ. მამამ გაკვირვებულმა შემომხედა და მითხრა, – თუ მათი ვინაობა არ იცი, რა ეინდი თეატრალურ ინსტიტუტშიო. სწავლის პერიოდში გავეცანი ამ ბუმბერაზი ადამიანების ნაწარმოებებს და მამინ კი ნამდვილად შემრცხვა...

სტუდენტურ წლებზე საუბარმა მსახიობს პედაგოგებიც გაახსენა. განსაკუთრებული მადლიერებით ქალბატონი ლილი იოსელიანი მოიგონა:

– მე რომ შევედი ინსტიტუტში, მან იმ წელს დაამთავრა. ჩვენი კურსი ალეკსიძეს ეკუთვნოდა. იგი იმ დროს მოსკოვში იმყოფებოდა საქმეებზე და ამიგომ, მის ნაცვლად ჩვენთან ლილი იოსელიანი შემოვიდა. საოცარი პედაგოგიური ნიჭი ჰქონდა. მან მსახიობისათვის უმთავრესი – შრომისმოყვარეობა შეგვასწავლა.

ჩვენი კურსი იმითაც გამოირჩეოდა, რომ მსახიობის ოსტატობაში პედაგოგები ხშირად გვეფილნდებოდა. ეინ არ გვასწავლიდა – აკაკი ფაღავა, კოწო ანდრონიკაშვილი, გიორგი გოვსტონოგოვი, აკაკი ვასაძე... თითოეულ მათგანს მუშაობის თავისებური მეთოდი ჰქონდა და შეიძლება ითქვას, ამან ჩემმე, როგორც სტუდენტმე და მომავალ მსახიობზე, ფრიად დადებითად იმოქმედა.

უნდა მოგახსენოთ, რომ კურსზე ასაკით ყველაზე პატარა ვიყავი. თანაკურსელებიდან ხელოვნებაში მხოლოდ სამნი – მე, დოდო აბაშიძე და გიგი გოგუა დავრჩით, რომელიც, სამწუხაროდ, აღრე გარდაიცვალა. დოდო აბაშიძემ კინოსტუდიაში გააგრძელა მოღვაწეობა. ჩვენი კურსიდან, ფაქტობრივად, მხოლოდ მე, კარლო საკანდელიძე შემოვრჩი სცენას – 1949 წლიდან რუსთაველის თეატრში ვმოღვაწეობ და დღემდე ერთგული ვარ იმ გადაწყვეტილებისა, რომელიც სულ პატარამ, მეოთხე კლასში მივიღე.

რაც დრო გადის, განსაკუთრებული სიყვარულით ვიხსენებ იმ სამ როლს, მნიშვნელოვნად რომ განაპირობეს ჩემი წარმატება კინოსაპარეზზე. ესენია: ჩემი პირველი როლი – მენახმირე ბიჭი ფილმიდან „მაგდანას ლურჯა“, ერთ-ერთი ქურდი „ღვინის ქურდებიდან“ და ნიკანდრო ქირია „დათა თუთაშხიადან“.

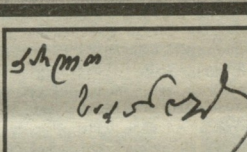

რაც შეეხება თეატრალურ როლებს, ვფიქრობთ, მის მიერ განსახიერებულმა 120 წლის მოხუცმა სპექტაკლში „ბებერი მეზურნეები“, სრულიად ახალგაზრდა მსახიობს პროფესიული აღიარება მოუგანა.

– მაშინ ძალიან ახალგაზრდა ვიყავი. ბედნიერი ვარ, რომ გავამართლე და 120 წლის მოხუცი ვითამაშე. მახსოვს, როცა გასგრულებზე წავედით რუსინეთში, სხვადასხვა თეატრალური სასწავლებლის სტუდენტები სპექტაკლის შემდეგ ჩვენთან შეხვედრას ითხოვდნენ. როცა ისინი გასახდელში შემოიყვანეს, მე, რამაზ ჩხიკვაძე და ბუხუტი ზაქარიაძე უგრიმოდ ვიყავით. მათ ერთი ამბავი აგეხეს, – ესენი რად გვინდა, ის მოხუცები გვაჩვენეთო. სანამ ერთი-ორი შგრიხი არ გავაკეთე და რამაზმაც არ წაიმღერა, მანამ არ დაიჯერეს, სამდელად ჩვენ რომ ვასრულებდით ამ როლებს.

– მე მსახიობთა იმ ბედნიერ თაობას ვეკუთვნი, რომელიც პირადად იცნობდა ქართული კინოსა და თეატრის კორიფეებს აკაკი ვასაძესა და აკაკი ხორავას:

– აკაკი ხორავა ვირტუოზი მსახიობი იყო, მაგრამ ზარმაცი. ვასაძეც უდიდესი მსახიობი იყო, მხოლოდ შრომისმოყვარე. „ეპოზი“ ისინი ერთად თამაშობდნენ. ფოტოგრაფები სპექტაკლის მსელელობის დროს, მათ უამრავ სურათს ულებდნენ. მახსოვს, როცა დაბეჭდილი სურათები ერთ-ერთმა ფოტოგრაფმა მოიტანა და როდალმე დააწყო, ვასაძემ აკაკი ხორავას სურათს დახედა და წამოიძახა: – „ამის მონაცემები მომცა, მსოფლიოს დედას ეუტირებდიო“.

1947 წელს თეატრალურმა ინსტიტუტმა მოსკოვში, სპექტაკლების სანახაგად გამგზავნა. ამ დროს რუსთაველის თეატრს იქ გასტროლები ჰქონდა. იდგმებოდა „ოტელო“; რომელშიც მთავარ როლს აკაკი ხორავა ასრულებდა. პარტერში რჩეული საზოგადოება იჯდა – დიდი მსახიობები, რეჟისორები, მხატვრები, ლიტერატორები, დრამატურგები. მესამე მოქმედებაში აკაკის ხმაზე მთელი მაყურებელი ფეხზე დგებოდა, თითქმის რაღაც გასაკვირი – აქა-იქ ჩუმად გაიგონებდით – Вот Зевс! ეს იყო ძალა, რომელიც პირდაპირ მოქმედებდა მაყურებლის ემოციაზე. ხორავა, შეიძლება ითქვას, ცხოვრობდა ოტელოში.

როგორც თავად ბაგონმა კარლომ გვითხრა, რეჟისორებთან ურთიერთობაში ცოგა ფიცხი და ჯიუტიგა. ცდილობს ზუსტად განსახიეროს თავისი გმირი, მაგრამ თავს არასოდეს იზღუდავს. მიაჩნია, რომ ხანდახან საჭიროა საკუთარი შგრიხი შეიტანოს ამ გმირის ცხოვრებაში, რასაც მსახიობები თურმე „გაფრენას“ უწოდებენ.

– დავუშვათ, გავაკეთე ეს, რასაც რეჟისორი მთხოვს, მაგრამ ვხედავი, რომ ჩემი ხედვა უკეთესია და ამას ვამტკიცებ კიდეც. მეორე დღეს ჩემებურად ვთამაშობ და გაცილებით კარგადაც გამომდის, ხელოვნება ხომ სწორედ ეს არის, ანუ ის, რასაც შენ გრძნობ, ის, რასაც, დაახლოებით იცი, რომ მაყურებელი მიიღებს, აუცილებლად უნდა განახორციელო. რაც უფრო წვალობ, მით უფრო შენი ხლება როლი. სრულიად ბუნებრივად აკეთებ ყველაფერს, თითქოს ეს ასეც უნდა იყოს. ეს ყველაფერი შენეული ხდება. ღამის სამ საათზე რომ გაგაყენონ, თამაში უნდა შეგეძლოს. ყველაზე მეტ დროს მსახიობები რეპეტიციების დროს სწორედ ამაში ეხარჯავთ, რომ როლი გავითავისოთ. მახსოვს არ გამომდიოდა კარეს როლი სპექტაკლში „სანამ ურემი გადაბრუნდება“, საწყალი სერგო ბაქარიაძე აგაბოს თამაშობდა. ძალიან ვუყვარდი და სწყინდა, რომ როლი არ გამომდიოდა. თავის დანებებაც გადავწყვიტე, მაგრამ ჩემდა ბედად, ერთ-ერთი რეპეტიციის დროს თავად ნაწარმოების ავტორი ოგიგ ოსელიანი შემოვიდა და მისი დანახვისას თითქოს აღმოვაჩინე სწორედ ის ოვისება, რაც ჩემს გმირს სჭირდებოდა. დიდი წარმატებითაც გავმიმეკდა ეი სცენაზე. სერგო ერთი თვე ხმას არ მეუბნა, – ამას მიმალავდიო?!

ბაგონმა კარლომ რაიმე კურიოზის გახსენებაზე უარი გვითხრა: – „ძალიან ბევრი მაქვს მოყოლილი სხვადასხვა ჟურნალ-გაზეთებში“, მაგრამ საუბარში ერთი მაინც ჩამოსცდა.

– რეზო ჩხეიძისა და თენგიზ აბულაძის პირველი სურათის „მაგდანას ლურჯას“ გადაღების დროს სამხატვრო საბჭომ უარიკი სასინჯი გადაღების შემდეგ მენახშირე ბიჭის როლზე ერთხმად ფიქრობ. ეიდეგადაღების შემდეგ, შესვენებაზე მსახიობებს მუშაობა დაუწყიათ. მე წყლით სავსე გრაფინი რეზო ჩხეიძე გამომეკალი და მოხდა ისე, რომ ამ ხუმრობამი გრაფინით თავი გამიტეხა. როცა ახლომდებარე საავადმყოფოში მიმიყვანეს ეა სანდომიანი სახის ხანში შესულ ქალბატონს დახმარება ვთხოვეთ, მან გაკვირვებით გეკითხუხა – ვენაცვალეთ, აქ სამშობიაროაო...

მას შემდეგ დიდი დრო გავიდა. წარსულის გახსენებამ, ბუნებრივად, დღევანდელობამდე მოგვიყვანა. ამჟამად კარლო საკანდელიძე კახა კალაბრიშვილის საგელეკეზიო ნოველაზე მუშაობს:

– მუშაობა საოცრად მიყვარს. როცა სამუშაო არ მაქვს, ძალიან დაღვრემილი ვარ. მაგრამ ეს მეგობრებზე და ოჯახზე არ მოქმედებს. მე ჩემში ვინახავ ამ დარდს. ალბათ, ამიგომ დამეწყო გულის შეტევები.

1 აპრილს მსახიობს 73 წელი შესრულდა. ვეღოცავთ მას დაბადების დღეს და ვუსურვებთ ჯანმრთელ ცხოვრებას, ბევრ როლს, რათა სცენის ნოსტალგია მისი დაღვრემის მიზეზი არასოდეს გახდეს.

საუბარი ჩაიწერეს
ანა ჭანიკაშვილმა,
ზორენა თავაძემ.

მუსიკალური სალონი

ხელოვნების სიყვარულით იზრდებიან

სამუსიკო სკოლების ცხოვრებაში იმის კარგი გრადიცია არსებობდა, რომ წლის მანძილზე, უმეტესად გაზაფხულობით, სკოლები საზოგადოებრიობას იწვევდნენ საკონცერტო საღამოებზე, სადაც ნათლად წარმოჩნდებოდა ხოლმე მოსწავლეთა პროფესიული მომზადების დონე. პედაგოგთა ღვაწლი და ცხადია, ჩვენი მუსიკალური ცხოვრების მომავალსაც ჭვრეტდა კაცი. უნდა ითქვას, ეს გრადიცია სამუსიკო სკოლებმა მეტნაკლებად შეინარჩუნეს.

იმ სკოლათა რიცხვს, რომლებიც დღესაც კი აქტიური კონცერტო ცხოვრებით ცხოვრობენ, ეკუთვნის მერაბ კოსტავას სახელობის მერვე სამუსიკო სკოლა. ღამის რვა ათეულ წელს მიგანებული სასწავლებლის მუსიკოს-პედაგოგები ყოველ ღონეს ხმარობენ, რომ წლის მანძილზე სამ-ოთხ კონცერტზე მაინც წარმოაჩინონ მათი საუკეთესო აღზრდილები.

ახლახან ერთ-ერთი ასეთი საღამოზე, მოსწავლეთა სიმფონიური მუსიკის კონცერტზე მიიწვიეს საზოგადოებრიობა ზაქარია ფალიაშვილის სახელობის ოპერისა და ბალეტის სახელმწიფო აკადემიურ თეატრში.

ვისაც დღეს კლასიკური მუსიკის მსმენელთა ბედი აინტერესებს, უთოდ გაიხარებდა იმით, რომ დარბაზი პაგარა მსმენელებით იყო სავსე, კონცერტის მონაწილეთა გულშემატკივრებს ისე შევვსოთ დარბაზი, როგორც იგყვიან, ნემსი ვერ ჩავარდებოდა.

კონცერტი წარმართეს მხოლოდ სიფორტეპიანო განყოფილების მოსწავლეებმა საქართველოს ტელერადიო კორპორაციის რეკვამ ლაღიძის სახელობის სიმფონიურ ორკესტრთან ერთად. ამ ორკესტრთან სკოლას კარგა ხნის შემოქმედებითი მეგობრობა აქვს. დრიგორები გიგი და ზაზა აბმაიფარაშვილები პაგარა მუსიკოსებთან ურთიერთობას უფრთხილდებიან და სიამოვნებით მუშაობენ მათთან.

ამჯერად, სადირიჟორო პულგთან ვიხილეთ ვადიმ შუბლაძე, ხოლო ფორტეპიანოსთან თითქმის ყველა კლასის საუკეთესო მოსწავლეები.

საღამოზე აკადემია ბახის, ბოლეროს, ჰაიდნის, პოლონინის, მოცარტის, ბეთოვენის, ბახ-ვილადლის, ქართველ კომპოზიტორთაგან კი ფალი ჩხეიძის საფორტეპიანო კონცერტია ნაწილები.

იხ. მე-8 გვ.

გამოიწერეთ, იყიდეთ, იკითხეთ გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“!

საქართველოს რესპუბლიკა
№ 94. შაბათი. 21 აპრილი. 2001 წელი

რეტროსპექტივა

ყვარყვარეს სცენური გზა

გენიალურ კოტე მარჯანიშვილს ერთი საოცარი თვისება ჰქონდა — ადამიანში ამოუცნო ჯერ კიდევ გამოუვლენელი ტალანტი, განსაკუთრებული ნიჭი და თითქმის არასდროს არ ცდებოდა. მარჯანიშვილის უტყუარი ალღოს წყალობით, ქართულმა თეატრმა ნიჭიერ ხელოვანთა მთელი თანავარსკვლავედი ამოაბრწყინა, რომელიც დღესაც მომნუსხველი ძალით ახსოვს ჩვენი კულტურის როგორც წარსული, ისე აწმყოს.

ერთ-ერთი მათგანი ქართული დრამატურგიის კლასიკოსი პოლიკარპე კაკაბაძეა, რომლის შემოქმედების გვირგვინი „ყვარყვარე თუთაბერი“ სწორედ კოტე მარჯანიშვილის სახელს უკავშირდება და რომ არა მარჯანიშვილი, საესებით შესაძლებელია პ. კაკაბაძის სახელი საერთოდ უკვალოდ გამქრალიყო.

უშანგი ჩხეიძე.

ჯერ კიდევ 1924 წელს, როდესაც კ. მარჯანიშვილი რუსთაველის თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელი იყო, სრულიად ახალგაზრდა პოლიკარპე კაკაბაძემ, თავისი ერთ-ერთი პირველი პიესა „ლსაბონის ტუსადები“ მოკრძალებით გადასცა თეატრის ხელმძღვანელს წასაკითხად. მართალია, პიესას დრამატურგიული ოსტატობისა და აგებულების თვალსაზრისით ბევრი რამ აკლდა, მაგრამ კოტე მოიხიბლა დახვეწილი ქართული ენით, დიალოგის კულტურით, პერსონაჟთა ხასიათების სიმართლით. დიდმა რეჟისორმა ინტუიციით იგრძნო რაღაც ღირებული და კონკრეტული რჩევების საფუძველზე ავტორს პიესა გადაამუშავებინა, რის შემდეგაც თავის ასისტენტს დოდო ანთაძეს მისცა საღებიუტოდ დასადგმელად. მხატვრობა ეკუთვნოდა ირაკლი გამრეკელს, მუსიკა — თამარ ვახვახიშვილს. პრემიერა შედგა 1925 წლის 26 ნოემბერს, ოდნავ შეცვლილი სახელწოდებით: „მიწისძვრა ლისაბონში“.

ამის შემდეგ, კოტე მარჯანიშვილი ხშირად შეახსენებდა ხოლმე პ. კაკაბაძეს, რაიმე ახალი ნაწარმოები მოეტანა მისთვის. პოლიკარპე პასუხობდა, რომ მეტად საინტერესო თემაზე მუშაობს და როდესაც დარწმუნდება პიესის ღირსებაში, დიდი სიხარულით წარმოუდგენს გასასჯელად.

1928 წელს პოლიკარპე კაკაბაძემ კოტე მარჯანიშვილს გაანცო თავისი ახალი დრამატული ნაწარმოები „ყვარყვარე თუთაბერი“. კოტეს ძალიან მოეწონა პიესა და მეორე დღესვე მეკრიბა დასი. პიესის კითხვა ალექსანდრე იმედაშვილს დაეკალა. კითხვის დროს მხოლოდ კოტე მარჯანიშვილი იცინოდა გულიანად, დასის წევრები კი გარინდულნი ისხდნენ. პარადოქსია, მაგრამ ფაქტია, რომ ქართველმა მსახიობებმა, რომელთაც ძალსა და რბილში ჰქონდათ გამჯდარი ყოველივე ეროვნული, თავდაპირველად ბოლომდე ვერ შეიგრძნეს ამ პიესის სიღრმე, ფოლკლორულ წიაღიდან აღმოცენებული სიბრძნე და ხასიათთა სილაღე, რის გამოც ისინი გულგრილნი დარჩნენ პ. კაკაბაძის ქმნილების მიმართ. კოტე მარჯანიშვილმა კი, რომელმაც თავისი ცხოვრების უმეტესი ნაწილი საქართველოდან მოშორებით გაატარა, უმალ განჭვრიტა „ყვარყვარე თუთაბერის“ დიდი მხატვრული ღირებულება და მწვანე შუქი აუნთო.

 დოდო ანთაძე წიგნში „ლღეები ახლო წარსულისა“ წერს: „დასრულდა პიესის კითხვა. დარბაზში, ეს იყო მაშინ ქუთაისის ძველი თეატრის ფოიე, სამარისებური სიჩუმეა. გაურკვევლობის აგმოსფერო სუფევს... თითო-ოროლამ გაბედა კიდევ ერთიმეორისათვის გადაეჩურჩულებინა: რა არის ეს?! რა მოწონა კოტეს ამაში? — ხმამაღლა აბა ვინ გაბედავს აზრის გამოთქმას? ხომ უნდა დაასაბუთოს, რაგომ არ მოსწონს პიესა, მაშინ, როცა კოტე აღგაცებულია „ყვარყვარე თუთაბერით“... კოტეს როგორ გამოეპარებოდა ის ამბავი, რომ თეატრი თითქმის გულგრილი დარჩა ამ ნაწარმოებისადმი? — მაინც შეგვეკითხა: „აბა, რას იგყვით? გამოთქვით თქვენი აზრი!“ — აუდიტორიაში კვლავ სრული სიჩუმე იყო. მცირე პაუზის შემდეგ კოტე მოგვიბრუნდა და მწარედ გვითხრა: „ᲔᲮ, ᲕᲐ, ᲡᲕᲘᲜᲘᲐ, ᲡᲕᲘᲜᲘᲐ“.ამით დასრულდა ესოდენ „ფართო“ მსჯელობა პიესის ირგვლივ. მარჯანიშვილი წამოდგა, იღლიაში ამოიდო პიესა, მეორე იღლიაში კი პოლიკარპეს ხელი და მოგვიბრუნდა — ნაწყენი თუ გულმოსული, ანდა შესაძლოა, დარწმუნებული იმაში, რომ ამ პიესის სახით მან მიაგნო შესანიშნავ ნაწარმოებს — გამოგვიცხადა: „თავისუფალი ხართ! მხოლოდ რეჟისორები წამოელენ ჩემთან!“

მარჯანიშვილმა სასწრაფოდ გაანაწილა როლები. ეს უნდა ყოფილიყო 1928-29 წწ სეზონის ბოლო, მერვე პრემიერა. დრო ცოტაღა რჩებოდა, ვინაიდან თეატრი ინტენსიურად ემზადებოდა თბილისის გასტროლებისათვის. რეპეტიციების დროს დასმა თანდათანობით იგრძნო პიესის ღირსებები და მსახიობებმა შეყვარეს კიდეც თავიანთი როლები, მოახლოდან პრემიერის დღე (პირველი სპექტაკლის ჩვენება ბათუმში იყო ნავარაუდევი) მაგრამ სრულიად მოულოდნელად, მძიმედ გახდა ავად ყვარყვარეს როლის შემსრულებელი სანდრო ჟორჟოლიანი. კოტე ძალიან შეწუხდა. პრემიერის გადაწევა შეუძლებელი იყო. უსათუოდ ვინმეთი უნდა შეეცვალათ ს. ჟორჟოლიანი. დოდო ანთაძემ მარჯანიშვილს შალვა ღამბაშიძის კანდიდატურა შესთავაზა, რომელიც ამ სპექტაკლში მეწისქვილეს თამაშობდა. კოტე თავდაპირველად დაყაბულდა ამ წინადადებას, მაგრამ ცოტა ხნის შემდეგ ყველასათვის მოულოდნელი გადაწყვეტილება მიიღო — ჟორჟოლიანი უშანგი ჩხეიძეს უნდა შეეცვალა! უშანგის უკვე ნათამაშევი ჰქონდა ჰამლეტი. ურიელი, კარლ ტომასი... მისი ამპლუა თითქოს განსაზღვრული იყო და უცებ, რადიკალურად საპირისპირო, სრულიად განსხვავებული ხასიათის როლი — ნაცარქექია! თვით უშანგიც წარმოუდგენლად მიიჩნევდა ყვარყვარეს თამაშს და მხოლოდ კოტე მარჯანიშვილის დიდი რიდისა და პატივისცემის გამო დათანხმდა დოდოთი რეპეტიციების გაელას. თანდათანობით, ურწმუნო თომებმაც კი კიდევ ერთხელ მოიხარეს ქედი მარჯანიშვილის საოცარი ინტუიციის წინაშე. პრემიერამ, რომელიც 1929 წლის 31 იანვარს შედგა, გრიუმფი მოუგანა

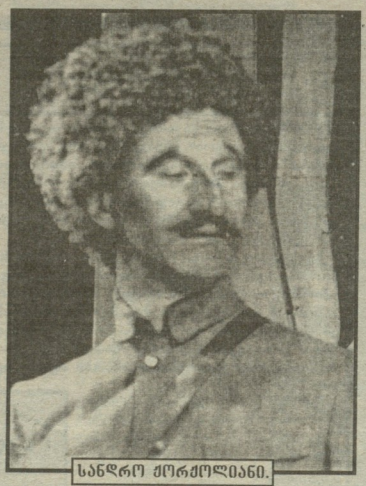

სანდრო ჟორჟოლიანი.

„ყვარყვარე თუთაბერის“ პირველმა სცენურმა წარმატებამ გზა გაუხსნა ამ პიესას სხვა თეატრებისაკენ, რაც დღემდე აღმავალი ინტერესით ვითარდება. არ დარჩენილა საქართველოში თითქმის არც ერთი თეატრი, „ყვარყვარე“ როგორც დრამატურგს, ასევე რეჟისორს და ყვარყვარეს როლის შემსრულებელს — განუმეორებელ უშანგი ჩხეიძეს.

უშანგი ჩხეიძე მრავალ ასპექტში წარმოგვიდგენდა ყვარყვარეს: იყო უნიათო, ზარმაცი, მაგრამ მოხერხებული და ეშმაკი, ხოლო როდესაც შექმნილ ვითარებაში გაერკვეოდა — ცა ქუდად არ მიაჩნდა და დედამიწა ქალამნად. უშანგი უფრო გმირად გადაქცევას თვითდაჯერებას თამაშობდა, ხაზს უსვამდა ყვარყვარეს „ფილოსოფიურ განსჯათა“ სიღრმეს.

სანდრო ჟორჟოლიანი ყვარყვარეს ნამდვილ ნაცარქექიად წარმოგვიდგენდა. იგი განსაკუთრებით გამოიყოფდა თავისი პერსონაჟის სიმხდალეს, გამუდმებულ შიშს მოულოდნელად მოელენილი ბედნიერების გარღუვალი კრახის გამო.

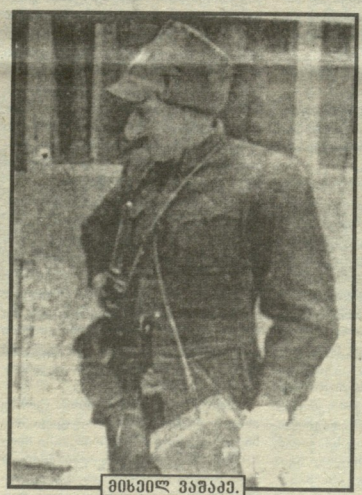

მიხეილ ვაშაძე.

ეროსი მანჯგალაძე.

რამაზ ჩხიკვაძე.

ქეისორის პავლე ფრანგიშვილისა და ყვარყვარეს როლის შემსრულებლის, ასევე შესანიშნავი მსახიობის მიხეილ ვაშაძის ბრწყინვალე გენერალი. მათთან ერთად მინდა აღვნიშნო, აგრეთვე ქართული თეატრისა და კინოს ერთ-ერთი კორიფე გრიგოლ ტყაბლაძე, რომელიც ამ სპექტაკლში ორ როლს — მეწისქვილესა და შგაბის მწერალს განასახიერებდა.

მ. ვაშაძის ყვარყვარე თუთაბერს, ჭიათურის თეატრის კოლექტივმა 1963 წელს იუბილე გადუხადა — მისი „სიცოცხლის“ ოცდაათი წლისთავი აღნიშნა. ეს უპრეცედენტო შემთხვევაა ქართული თეატრის ისტორიაში.

ახლებური ხედვითა და სტილისტიკით გამოირჩეოდა გიორგი ჟორდანიას მიერ ბათუმის თეატრში 1961 წელს განხორციელებული „ყვარყვარე თუთაბერი“, სადაც მკვეთრი კომედიურობითა და მრავალსახოვანი პლასტიკით ძერწავდა ყვარყვარეს როლს მანუჩარ შერვაშიძე. პოლიკარპე კაკაბაძის ამ პიესას გ. ჟორდანია მოგვიანებით სოხუმის კ. გამსახურდიას სახელობის თეატრში დგამს. ყვარყვარეს როლმა გოგი ქავთარაძეს აქტიორული გამარჯვება მოუგანა. ბუნებრივი იუმორი, სცენური სიმართლე შერწყმული ბუფონადურ, სატირულ ფერებთან — ქმნიდა ცხოვრების სათავეში შემთხვევით მოხვედრილი არარაობის განზოგადებულ სახეს.

რუსთაველის თეატრი ორჯერ დაინტერესდა „ყვარყვარე თუთაბერით“.

დოდო ალექსიძისეულმა დადგმამ, 1959 წელს, თეატრს განსაკუთრებული წარმატება ვერ მოუტანა, თუმცა ყვარყვარეს როლში კვლავ გაიბრწყინა ეროსი მანჯგალაძის ხალასმა ნიჭმა.

საეგაპო მნიშვნელობისა აღმოჩნდა 1974 წელს რობერტ სტურუას მიერ ხორცშესხმული „ყვარყვარე“. ამ დადგმაში მთელი ძალითა და სისავსით გამოიკვეთა პოლიკარპე კაკაბაძის ნაგზრეკი, მისი მსოფლმხედველობის სიღრმე და მასშტაბები, პრობლემის მარადიულობა და განზოგადების სიფრცე. თუმცა რ. სტურუა თავის სადადგმო პარტიტურაში

ᲒᲐᲛᲝᲬᲬᲔᲠᲔᲗ, ᲘᲧᲘᲓᲔᲗ, ᲘᲙᲘᲗᲮᲔᲗ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘ „ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲠᲔᲡᲞᲣᲑᲚᲘᲙᲐ“!

საქართველოს რესპუბლიკა
№ 94. შაბათი. 21 აპრილი. 2001 წელი.

საჩითბა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მარჯანიშვილელთა სცენა სპექტაკლიდან „ყვარყვარე თუთაბერი“.

იშველიებდა ფრაგმენტს ბრეტის „არტურო უის კარიერიდან“, მაგრამ იგი იმდენად ორგანულად ეწრყმოდა ნაწარმოებისა და რეჟისორის ერთიან ხედვასა და სგილისტიკას, რომ მხოლოდ აძლიერებდა სპექტაკლში გამოკვეთილ ყვარყვარეს ხაზს. ეს იყო სპექტაკლი – ჰამლეტი, პოლიტიკური სატირა, დაუნდობელი ვერდიქტი ყველა ეპოქისა და სახელმწიფოს შემთხვევით აღზევებულ მოღვაწეებზე. რამაზ ჩხიკვაძის ყვარყვარე გვაოცებდა მოულოდნელი აქტიორული პლასტებით, გროტესკული გაზვიადების სითამამით და ტრაგიკომიკურობის ბეწვის ხიდზე სახიფათო მანევრირებით.

გამორჩეული ინტერესით შეეგება მაყურებელი ყვარყვარე თუთაბერის ახალ სცენურ ვერსიას იმ თეატრის სცენაზე, სადაც ეს ნაწარმოები 72 წლის წინათ პირველად გააცოცხლა ჩვენმა სახელოვანმა წინაპარმა კოტე მარჯანიშვილმა, რომლის სახელსაც დღეს იგი აგარებს. დაღვმამ კიდევ ერთხელ ცხადყო პიესის თანადროულობა, უფრო მეტიც, – თითქოს დღევანდელ დღეს ელოდა ეს პიესა, რათა ის პირობითი ნიღაბიც ჩამოვგლიჯათ პერსონაჟებს და პირდაპირ წარმდგარიყვნენ მაყურებლის წინაშე.

ვითარება სავალალოა, ხალხის ბედი შემთხვევით აღზევებული ადამიანების ხელში აღმოჩნდა! სპექტაკლის ფინალში მთელს სცენაზე ნავთობის უზარმაზარი მილი (მხატვარი შოთა გლურჯიძე) დომინირებს. მეტი აღარაფერი დაგვრჩა. ეს არის ჩვენი „მხსნელი“ და „მამა-მარჩენალი“, მაგრამ ამიჯშერყეული ადამიანები აქაც ჩვეულ სტიქიაში მოექცევიან – ნავთობსადენიდან საკუთარი კეთილდღეობისათვის უმოკლეს გზას იკვალავენ სიმდიდრის ამოსაქაჩად. ამ კონცეფციას ავითარებს რეჟისორი ლევან წულაძე და საშემრულებლო ხერხებიც აღკვეტურია – ბუფონადა, გროტესკი, მარეი, ჰაპერბოლა.

ყვარყვარეს როლს საინტერესო ინდივიდუალობისა და მდიდარი შესაძლებლობის მსახიობი დავით დვალიშვილი ასრულებს. სახის გახსნის ამოსავალი წერტილი ხელშესახებია – იგი ჩვეულებრივი მოკვდავი, უნიათო, შემთხვევით გადიდაეებული, არცთუ დიდი მასშტაბის ავანტიურისტი და მეფროეეა. გაუგებრობის ორომგრიალში მოქცეული ყვარყვარე – დ. დვალიშვილი ბოლომდე ვერ მორგებს დიქტაგორის მანგიას, თუმცა ამის დიდი შანსი და სურვილიც აქვს. მისი ურთიერთობები სახელმწიფო ჩინოვნიკებთან თუ გუნდმოწყალე მეწისქვილესთან (ვანო ოსაძე), საცოდავ თანასოფლელებთან: კაკუტასთან (დიმიტრი ტატიშვილი), ქუჩარასთან (ლეო ანთაძე) და ლირსასთან (მანანა კოშაკოვა) – არ გამოირჩევა გადაჭარბებული სასტიკაეთ, ბულლეარძლიანობით, თუმცა სათანადო ზომების მიღებას არ აყოვნებს ხოლმე, ისევ და ისევ საკუთარი ტყავის გადასარჩენად. დ. დვალიშვილს ყვარყვარე ჩვენში შიშის ძრწოლას არ იწვევს, უფრო დაცინისა და ზოგჯერ, შებრალების ობიექტიც კი ხდება.

სახელმწიფო მოხელეები რეჟისორსა და მსახიობებს ფერთა კარიკატურულ გამაში ჰყავთ მოქცეული. ლეგრადირებულ ფყობას შესაფერისი მმართველები უნდა ჰყავდეს: გოგი გელოვანი (გენერალი), ვასილ ძოწენიძე (პოლკოვნიკი), ბესო ბარათაშვილი (სამხედრო გამომძიებელი), ზაზა იაკაშვილი (გიგე ნატუტარი), ირაკლი ჩოლოყაშვილი (ადიუტანტი), ზურაბ ბერიკაშვილი (სტუდენტი), ონისე ონიანი და ვალერი კორშია (ოფიცრები), – სახელისუფლებო ეუმპის ვრცელ პანორამულ სურათს ქმნიან.

ყველაზე რადიკალური გადაეხრა პ. კაკაბაძის პერსონაჟთა ბუნებიდან გამომდინარე გულთამშეს (ქეთევან ჩხეიძე) და სევასტის (თემურ ქამხაძე) სახეების ინტერპრეტაციაშია. აქ შეიძლება დაეთანხმო ან არ დაეთანხმო რეჟისორს. არ დაეთანხმები, თუ ავტორისეულ პოზიციებს დავიცავთ, მაგრამ დღეს, როდესაც არაერთგზის გადაფასდა საკაეობრიო თუ პოლიტიკური ღირებულებები, საკუთარ თავზე გამოეცადეთ რეეოლუციური მონაპოვრის „სიკეთე“, რა თქმა უნდა, სწორია რეჟისორის გადაწყვეტილება, როცა ახალი წესწყობილების წარმომადგენლები ესოდენ გაშარჟებულად ჰყავს გამოყვანილი – მიდის ცუდი, მაგრამ მოდის უარესი!..

პოლიკარპე კაკაბაძის „ყვარყვარე თუთაბერმა“ დროის უმკაცრეს გამოცდას გაუძლო. ნაწარმოების ალირების, მისი ჭეშმარიტი ფასეულობების შემეცნების ყველაზე უტყუარი მსაჯული კი, დროსთან ერთად, ხალხია, რომელმაც კარგა ხანია შეიყვარა ქართული დრამატურგიის ეს თვალმარგალიტი.

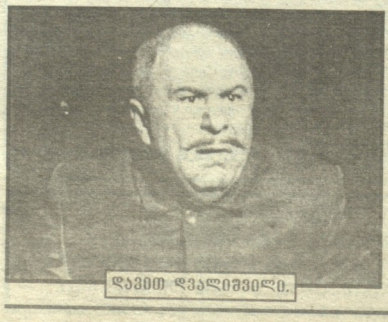

დავით დვალიშვილი.

ვაჟა ძიგუა.

პრემიერა

„სიყვარულის თამაში“ რუსთაველის თეატრში

გურამ ბათიაშვილი ის დრამატურგია, რომელიც თანადროულობის ყველაზე აქტუალურ პრობლემას საკუთარი შემოქმედების პრიზმაში აქცევს და მხატვრული სრულყოფილებით, ღრმა ემოციური მუხტით გამოხატავს. ასეთი იყო „ვალი“ – ეროელთა გასვლა ჩვენი ქვეყნიდან, რომელიც სამშობლოში დაბრუნების დიდ სიხარულთან ერთად საქართველოს სამუდამო მიგოვების, საყვარელ ადამიანებთან განშორების დიდ კოვლასაც მოიცავდა. ასეთი იყო „შეთქმულება“ – კიდევ ერთი ამბოხი გირანის წინააღმდეგ და კიდევ ერთი მარცხი. სამშობლოს მოღალატის მიერ ჩრავალთა ნაოწებარი საქართველოს თავისუფლების ღისამარება, რუსთაველის თეატრი ჩვენი პროფესიონალიზმით რომ აცოცხლებდა მაყურებლის თვალწინ ამ რამდენიმე წლის წინათ.

დღეანდელ საქართველოს საგაკეთი გაუმრავლდა, მაგრამ ამ მრავალთა შორის დრამატურგს არ გასჭირვებია ერთერთი მთავარი მათგანის ამოცნობა – მაგერიალურ ფასეულობათა განკარგვასთან ერთად ქართველმა ერმა თავისი ზნეობრივი კრიტერიუმების დაკარგვაც რომ დაიწყო. დღეს ვის უნდა დავუმალოთ, რომ ქართველი ქალები, არცთუ იშვიათად აღმოსავლეთის ქვეყნების ცხოვებში იხდიან სასჯელს პროსტიტუციისა თუ სხვა დანაშაულთა გამო. „სიყვარულის თამაში“ სწორედ მათმე მოგვითხრობს. ოდესღაც თურქთა მოიცებო გურჯი ხათუნები მათი პროვინციული ქალაქების ყველაზე იაფფასიან კაბპებად ქცეულან. რა მოხდა? რამ გვიბიძგა ასეთი რადიკალური ნაბიჯების გადასადგმელად? ნუთუ უზნეობა მათ სულში უმიათ და გაჭირვების გამო შეუძლიათ საკუთარ თავს უღალატონ... მაგრამ სინამდვილე მწარეზე მწარეა...

ხელოვნების მიზანი მორალის კითხვა კი არა, იმ მიზეზების კვლევაა, რის გამოც, ადამიანები სულს კარგავენ და ტრაგიკულნი ხდებიან. არაფერი არ ხდება თითქოს. მატერიალური პრობლემების გადაჭრის ერთ-ერთი გზა სიყვარულის ბაზნესშეც გადის. ცხოვრების „მოწყობა“ მომავლის პერსპექტივაში ინაცვლებს, მაგრამ ადამიანი ხომ აწმყოში ცხოვრობს. იწყება სიყვარულის თამაშები. თამაშში ხომ იოლი საქმეა?

თამაშში არა მხოლოდ ხელოვნების, არამედ ყოველი ადამიანის სასიცოცხლო მოთხოვნილებაა. ჩვენ ისე ბუნებრივად ვთამაშობთ ცხოვრებაში ჩვენს ყოველდღიურ როლს, რომ ვერც კი ვამჩნევთ, რაღაც დროებითი, იძულებითი თამაში როგორ გეითრევს თავისი ლოგიკით და როგორ გეაკარგვინებს ჩვენივე ცხოვრების ავტორობას, პიროვნულ მეობას. ბევრს აღარ შეუძლია ამ თამაშიდან გასვლა, ან თუკი როდესმე შეძლო ეს, ვეღარ დაიგრაბახებს, რომ მის პიროვნებას არაფერი დამჩნეოდა.

რუსთაველის თეატრმა ახალი პრემიერა მესთავაგმა მაყურებელს. სპექტაკლის პროგრამას გოგი ქავთარაძე აწერს ხელს. რეჟისორი იხსენებს გურამ ბათიაშვილთან შემოქმედებით შეხვედრებს („ოთხი დღე“, „ვალი“, „შეთქმულება“) და, საუბრობს რა მეტოხსენებული პიესის ირგელივ, ახკნის: მიმოვიხედოთ, ჩვენ ჩვენი ეგოიზმით, მოსხვეჭელობით სხვათა ბედს ვამრუდებთო.

დღეანდელმა საქართველომ მოსახლეობის დიდი უმრავლესობის ბედი გაამრუდა. საზოგადოების ერთი ნაწილის უსამართლოდ და უზომოდ გამდიდრებამ დანაგრია საზოგადოებრივი ფენა. ეს ფენა ეროვნულ ფასეულობებს ანგრევს, ეროვნულ ტრადიციებს ანგრევს, ეროვნულ ენას ანგრევს, ეროვნულ ფერწერას ანგრევს, ეროვნულ ლიტერატურას ანგრევს, ეროვნულ ეკლესიას ანგრევს, ეროვნულ ენერგეტიკას ანგრევს, ეროვნულ ეკონომიკას ანგრევს, ეროვნულ ეროვნებას ანგრევს, ეროვნულ ეროვნულობას ანგრევს, ეროვნულ ეროვნულობის ეროვნულ ეროვნულ ეროვნულ

საქართველოს რესპუბლიკა
№ 94, შაბათი, 21 აპრილი, 2001 წელი

„სტუდენტური ესკიზები“

გენს ვერსად წაუვა კაცი

(მეშვიდე გვერდიდან)

გამოდიოდნენ შემდგომში ქართული სცენის მშვენება მელეა ჯაფარიძე, იაშა გრიპოლსკი, ავთო ვერულეიშვილი. სამწუხაროდ, ყველას ვერ ვიხსენებ.

მაგონდება, დრამწრე კიკა ბუაჩიძის კომედიას „მკაცრ ქალიშვილებს“ აშზადებდა, მაგრამ რომელ მშადებაშეა ლაპარაკი, როცა ლადო ვერა და ვერ დაითანხმეს ნაპოლეონ ჭინჭილეიშვილის როლზე, მეუბნებოდა (მეც გავერე მოხოვნელთა მარაქაში), „შენ ხომ არ გაგიჟდი, ამ როლს მარჯანიშვილში ჟორა შავგულიძე თამაშობს, როგორ გაებედავ“. ხვეწნა-მუდარა არ დამიკლია, მაგრამ ვერაფერს გავხდი. ძირითად „ბეწლას“ ბაგონი პიერი ახორციელებდა, ბოლოსდაბოლოს გაგყდა ჩვენი ლადო. მაგულიძე, ცხადია, შავგულიძეა, მაგრამ ლადოს თავი არ შეურცხვენია, რა თქმა უნდა, არაპროფესიონალი, თან სტუდენტი მსახიობის პირობაზე. ის კი არადა, თვით შეუდარებელი გიორგი შავგულიძეც მოუწონებდა, განსაკუთრებით თავის მოწამელის სცენას.

ომი კი, ჩვენი რწმენის საპირისპიროდ არა და არ მთავრდებოდა, ფამისგთა ურდოები წინ მოიწევდნენ. ლადო ჯარში გაიწვიეს.. ვანო ცოგა ხანი მარჯანიშვილში იყო, შემდეგ მშობლიურ ბათუმში მიიწვიეს, იუსუფ კობალაძესთან და მურად ხინიკაძესთან ერთად თეატრის კოლექტივის ლიდერთა მორის მოექცა, ბევრი დასამახსოვრებელი სახე შექმნა. მათგან გამორჩეულად აღნიშნავდნენ ბესიკს (ლევან გოთუას „მეფე ერეკლე“) და ოლეკო ფუნდრს. სამწუხაროდ, ჯერ სულ ახალგაზრდა ბრმა გრაგიკულ (ავგოსაგზაო) შემთხვევას ემსხვერპლა. მის თეატრალურ გზას ერთადერთი მემკვიდრე ავთანდილი მიაყვება. და მერე როგორ – მამისეული ხალასი ნიჭიერებით მსახურებს ქართულ თეატრალურ თუ კინოხელოვნებას. თუნდაც ჯაყოს, ან ვარლამ არაეიძის გახსენება რად ღირს!

ლადომ პოლკის შგბიის უფროსობას მიაღწია, ორდენებით, მედლებით და... ჭრილობებით დაბრუნდა ომიდან. გული არ გაუტეხია, უნივერსიტეტი დამთავრა, სცენაზე უზომოდ შეყვარებულმა, მამის და მეგობრების თხოვნით რამდენიმე ხნით ბათუმის თეატრში დაპყო, უდროოდ დაღუპული ძმა შეეცალა. შემდეგ მაინც პროფესიულ საქმეს დაუბრუნდა, შესანიშნავი ოჯახი შექმნა და პედაგოგიურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი გახდა. სამწუხაროდ, აღარც ის არის ცოცხალი.

...1941 წლის დეკემბრამდე ინდუსტრიული ინსტიტუტის სტუდენტობა შევინარჩუნე, მაგრამ ოჯახურმა

მდგომარეობამ მაიძულა აგესტაგი გამომეტანა და იმავე გზას გავდგომოდი, რომელმაც დედაქალაქში ჩამომიყვანა.

გიორგი მახარაძე,
რესპუბლიკის დამსახურებული ინჟინერი, შინაგან საქმეთა სამინისტროს დამსახურებული მუშაკი, საქართველოს ჟურნალისტთა ფედერაციის წევრი.

სურათებზე: ვანო მახარაძე (მამა) და ავთო მახარაძე (შვილი) – მეფე ედვარდ IV (უ. შექსპირის „რიჩარდ III“).

სადიპლომო სპექტაკლი

„სამი და“

ეფიუე საუკუნის დასაწყისი და ოცდამეერეე საუკუნის დამდეგი... ნუთუ არსებობს რაიმე მსგავსება დროთა შორის? შეიძლება ერთხელ განვლილი ცხოვრების შეცვლა, თუ იგი მოსაწყენი, არაფრისმთქმელი და არაფრისმომგანია? „ცოდვილი“, „ამალლებული“ და „ბედნიერი“ არსებობა უინტერესოთათვის მისაწვდომია, რადგან მასთან შეგუებული „მცირედითაც კმაყოფილდება“, ზოგს მისგან გაქცევა სურს, რათა შვება დასახულ ადგილას იპოვოს, ზოგიერთისთვის კი იგი მიუღებელი და გადასაკეთებელია, რადგან შეუგრძნია, რომ „ცხოვრება ტკბილია“. „დრონი მეფობენ“ და ეამთა სასხლის სიამოვნებას ახალი თაობა მაინც შევსწრება და გაათავისებს. ასეთ იდეათა ხაზგასმას ეხვდებით ღღევანდელობასთან შესაბამისად ანტონ ჩეხოვის დრამაში „სამი და“, რომლის გაცოცხლება დამდგმელმა რეჟისორმა გოგი ქავთარაძემ და თეატრალური ინსტიტუტის სამსახიობო უაკულტეტის 26-ე ჯგუფელებმა დამიგრი ალექსიძის სახელობის სასწაელი თეატრის სცენაზე შეძლეს. მხატვარი სეენოგრაფი გახლავთ ეკა სოლოლაშვილი, რეჟისორის ასისტენტი მაია შენგელია, კოსტუმების მხატვარი თამარ ერმელიძე, მუსიკალური გამფორმებელი კი თავად რეჟისორი გოგი ქავთარაძე. სადიპლომო სპექტაკლში სულ 14 მსახიობი მონაწილეობდა, მთავარ მთავარი როლის შემსრულებლები არიან: ნინო ბაქანიძე (ოლგა), ლეკა ოყროშიძე (მაშა), თეონა თავაძე (ირინა), ზვიად დოლიძე (ვერშინინი), გიგა ღუნდუა (ბარონი ტუზენბახი), კახა სამუშია (ჩიბუტკინი) და სხვანი, რომლებმაც შარშან საკმაოდ წარმატებით წარმოადგინეს კიკა ბუაჩიძის კომედია „ეკაცრი ქალიშვილები“ და შემდეგ ეს სპექტაკლი რუსთაველის თეატრის რეპერტუარს შემატეს.

ა. ჩეხოვის „სამი და“ თეატრალურ ინსტიტუტში პიესის სცენური განხორციელების 100 წლისთავს მიეძღვნა, იგი პირველად მოსკოვში 1901 წელს დაიდგა და მას შემდეგ მსოფლიოს მრავალი სცენა მოიარა.

რეალისტური გრადიციების გადრმავება, გრაგედიისა და იუმორის ოსტატური შერწყმით გადმოცემული ადამიანის ყოველდღიური ტკივილი, სევდა, განცდა, მარგობა, სიბრალული, მიუწედომელი და გაცრუებული სიყვარული ისახება ჩეხოვის დრამაში, რომლის მოქმედება რუსეთის პროვინციის ერთ-ერთ ქალაქში პრომოროვების ოჯახში მიმდინარეობს.

„ცოდვილი ცხოვრებით“, „მოსაწყენი ცხოვრებით“, როდესაც მოქმედ პირთ ვერ გაუგიათ თუ რისთვის არსებობენ... დრო კი შეუმჩნეველად გადის... მათთვის ბედნიერება მხოლოდ და მხოლოდ მოსკოვში დაბრუნებაა, ამისთვის ირინა თანახმაა უსიყვარულოდ გაპყვეს ცოლად ბარონს და ახალი ცხოვრება დაიწყოს. ერთი შეხედეთ პიესის გმირები თითქოს უადრესნი და ბედნიერიც არიან, მაგრამ... სრულ ბედნიერებას კი განიცდიან? ამას მათ პოდპოლკოვნიკი ვერშინინი ეკითხება, ცდილობს დაანახოს სინამდვილე და უკეთესი მომავლისკენ მოუწოდოს, რათა ახალმა თაობამ მაინც განიცადოს „სრული ბედნიერება“, „ცხოვრების არსი“ და მიზანი. ეს ადეა აშკარად ისმის სპექტაკლის მსელელობისას, მისი გმირები მოისწრაფიან საკუთარი ყოფის შეცვლაზე, მაგრამ ვერ ახორციელებენ, თუმცა სულიერი გრაგედიის ფინნგ ჩნდება უდიდესი იმედი, ნაპერწკალი სიცოცხლის სურელისა, რომ „მშვიდობა და ბედნიერება დაისადგურებს ქვეყანაზე“, „კაცობრობას უკეთესი მომავალი მოელის და ადამიანის ბუნება ამაღლდება“.

ასეთი ოპტიმისტური განწყობით მთავრდება ჩეხოვის „სამი და“, რომელშიც ერთგვარად შეჭიდებულია სიყვარულისა და მოვალეობის ცნებები და საინტერესოა მათი ხაბოლოო განდემი. ამის გაგებასა და ახსნაში თავად მსახიობები გვეხმარებიან, ზოგჯერ ქეევთი, ზოგჯერ ვეხგთ, ხანაც სიგყვით და ყოველივე ამასთან, სინთეზურად არის შერწყმული ჩაიკოვსკის მუსიკა, სამხედრო მარში და ვალსები, რაც ეფექტს მაგებს სპექტაკლს და მის წმინდა რუსულ ხასიათს, რაც სურათოვანი კოსტიუმებითაც არის გამოხატული, ყოველივე ერთად თავად რეჟისორის დამსახურებაა, რომლის ნამუშევარზე აშკარად ჩანს გაწაფული თვალი და ხელი, წინასწარ განსვრეგილი და მიგნებული ნიუანსები, რაც წარმოდგენის თან ხლეეს და ამდიდრებს.

პირველ წარმატებად შეიძლება ჩაითვალოს პროფესიონალთა თვალით მოწონებული ნამუშევარი – მათი შეხვედრა სადიპლომო დადგმის მონაწილეთათვის ყველაზე ძვირფასია, ესენი გახლავთ თეატრალური ინსტიტუტის რექტორადი: ბაგონები გიგა ლორთქიფანიძე, ნოდარ ბურბანიძე, ვასო კიკნაძე, სამსახიობი კათედრის გამგე შალვა გაწერელია. მათ ჩაიბარეს სპექტაკლის პრემიერა და შემდეგ მაყურებელს გადაულოცეს. შესანიშნავია „სამიდის“ სიცოცხლე – „თეატრალურ სარდაფშიც“ გაგრძელდეს.

მზეხა მახარაძე.

სურათზე: სცენა სპექტაკლიდან.

შთაბეჭდილება

„შინაბერები“ სტუდენტურ სცენაზე

საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის სახალხო თეატრ-სტუდიამ „ოდი ნახე“ მნიშვნელოვან წარმატებებს მიაღწია არა მხოლოდ ჩვენთან, არამედ საზღვარგარეთ მრავალრიცხოვანი საგასტროლო მოგზაურობებისასაც. ეს შემთხვევითი არ გახლავთ – წარმატება ამ თვითმყოფადი კოლექტივის და მისი უნიკალური ტალანტის ხელმძღვანელის ნუგზარ ბუცხრიკიძის თავდაუზოგავი შრომისა და შემოქმედებითი თანამოაზრეების კანონზომიერი შედეგია.

სტუდენტური თეატრის წარმატების ერთ-ერთი განმსაზღვრელი ფაქტორია სარეპერტუარო პოლიტიკის გაბაზრებული წარმართვა. ნუგზარ ბუცხრიკიძე მიზანდასახულად ავითვრებს თავიდანვე აღებულ დრამატურგიას და ამ გზაზე იგი დნაკარგებსაც არ ერიდება, გარკვეულ რისკზეც კი მიდის ხოლმე, თავისი შემოქმედებითი მრწამსის ხორცშესასხმელად.

ამჯერად, თეატრმა ოტია იოსელიანის კარგად ნაცნობ პიესას „ექვს შინაბერას და ერთ მამაკაცს“ მიმართა. ოტია იოსელიანი რომ ჩინებული მწერალია, ამ მოსაზრებას, ალბათ, ერთსულოვნად გაიზიარებთ. „შინაბერები“ კი (როგორც ეს პიესა თეატრალურ კულუარებში მონათლეს), ერთობ პოპულარულია მაყურებელში. ამ ნაწარმოებს განსაკუთრებული აღიარება მოუტანა მისმა ერთ-ერთმა პირველმა ინტერპრეტატორმა – რუსთაველის სახელმწიფო დრამატულმა თეატრმა, იური კაკულიას შესანიშნავი დადგმითა და აქტიორთა ბრწყინვალე შემადგენლობით. მით უფრო გარკვეულ რისკთან იყო დაკავშირებული თითქმის ოთხი ათეული წლის წინ დაწერილი და აპრობირებული ნაწარმოების სტუდენტურ სცენაზე ამეტყველება.

სპექტაკლის დაწყების წინ, პირველყოელისა, ერთი, არცთუ უსაუბნათ დაწერილი პიესა თითქოს ღღეს შექმნა ავტორმა და ჩვენი ყოველდღიური ყოფის მარადიული პრობლემების რკალს კიდეე ერთხელ გვამიარა.

ნუგზარ ბუცხრიკიძე სპექტაკლის არა მხოლოდ დამდგმელი რეჟისორია, არამედ სცენოგრაფიაც და მუსიკალური გაფორმებაც მას ეკუთვნის, ასეთი რამ დაღხინებული ცხოვრების გამო არ ხდება. ეს ნაბიჯი უსახსრობამ გადაადგმევინა თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელს, თუმცა, აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ მისთვის დამახასიათებელი გემოვნება და ზომიერების ზღვრის დაცვა მხატვრობაშიც გამოჩნდა და მუსიკალური ნაწარმოებების შერჩევაშიც. სადა სცენური გარემო და ვრცელი სამოქმედო არე მსახიობებს მაქსიმალურ შესაძლებლობას უქმნის სრულად გამოავლინონ თავიანთი პოტენციალი.

ამ ამოცანის დაძლევაში მათ დიდ ეხმარება ქორეოგრაფი ცისო კობახიძე, რომლისთვისაც თანამედროვე ცეკვის ილეთების ზუსტი დაფიქსირება თვითმიზანი როდია – მისთვის მთავარია ცეკვაში ხასიათის მიგნება, რითაც პერსონაჟთა ბუნების მრავალფეროვნება კიდევ უფრო თვალსაჩინო ხდება.

„მუსიკალური ტრაოს“ – ფორტეპიანო (გული სამხარაძე), ვიოლინო (დათო გომარელი), საქსოფონი (პაატა მარუაშვილი), ცოცხალი მესრულება აძლიერებს წარმოდგენის ლირიკულ-რომანტიკულ ხაზს.

სპექტაკლის ერთ-ერთ უმთავრესი ღირსებაა ანსამბლურობა. შესანიშნავად გამოკვეთილი ხასიათები, პარტნიორობის შეგრძნების უნარი, იუმორი, ახალგაზრდული ხიბი და სახიერი პლასტიკა შთამბეჭდავს ხდის ნინო ბუცხრიკიძის (ეკა), მანანა ნოზიშვილის (მარგო), შორენა ნადარეიშვილის (მარეხი), თამარ სუთიაშვილის (ნინელი) და ერთადერთი გამოჯნურებული მამაკაცის (პაატა მარუაშვილი) გააზრებულ შესრულებას. სპექტაკლის ორგანული ნაწილია ბედისა ღუმბაძის პაგარა გოგონა, რომელიც ნათელი მომავლის სიმბოლოს განასახიერებს.

როგორც სხვა ნამუშევრებში, ამ დადგმაშიც ვეიმიდავს ნუგზარ ბუცხრიკიძის რეჟისორული მიგნებები, მიმანსცენათა სისადავე და გამომსახველობა. მისი, როგორც რეჟისორის კრიტერიუმი არ განსაზღვრავს სტუდენტური, სახალხო თეატრის მოთხოვნილებებით. სპექტაკლს, მოყვარულთა ძალებით განხორციელდება იგი, თუ პროფესიონალი მსახიობების მეშვეობით, ერთი მიზანი აქვს, – შეძლოს მაყურებელზე ჭეშმარიტი ესთეტიკური ზემოქმედების მოხდენა. ნუგზარ ბუცხრიკიძე ამ პრინციპის დამცველი და გამგარებელია თავის თეატრში.

ვაჟა ძიგუა.

მუსიკალური სალონი

ხელოვნების სიყვარულით იზრდებიან

(მეხუთე გვერდიდან)

დიდ სცენას პაგარა მუსიკოსები როლი შეუშინდნენ, თამამად წარმოჩნდნენ და რაც მოაკარა, მომზადების კარგი დონე გამოავლინეს. საგულისხმოა, რომ გამოირჩეოდნენ ქორეულალასელებიც, რომლებიც უკვე ორკესტრთან ბუმეცირების ჩვევებსაც ეუფლებიან. დარბაზმა ოვაცია არ დაიშურა პაგარა ეკანსაგების ჯანსუღ კორძაიას, მაკა ცერცვაძის, მაკა თეგბაძისა და ილიკო ღოლობერძის მისამართით. ყმაწვილებში პროფესიული შემოქმედებითი სულის გაჩვრთით თავი გამოიჩინეს ჩინებულმა პედაგოგებმა ვანდა შარამიძემ, მარინა პოლკარაკა�, მაია პაპავამ, ლალი ბეკიაშვილმა, გალინა ჩიქოვანმა, მზექალა ბერძენიშვილმა, ნანა ჭანკვეტაძემ, ლალი ნარსიამ, თინათინ შალვაყიძემ, ნანა ჯოხუძემ, ნანდა ნიკოლაიშვილმა.

პედაგოგთა გუნდს სათავეში უდგას სკოლის დირექტორი, კარგი ორგანიზატორი ქალბატონი ნანა ჩინჩალაძე.

კინესტრტ სკოლის შემოქმედებითი ბრდის დასტური იყო. უახლოეს ხანში სკოლა კიდევ გვპირდება ასეთ საღამოებს, ახლა უკვე სმენიან საკრავთა და სხვა გასაოფალების მოსწავლეთა მონაწილეობით.

რუსუდან მუხიგულაშვილი.

სარედაქციო კოლეგია:
გურამ გოგიაშვილი, ნანა ღვინეფაძე (რედაქტორი), რუსუდან მუხიგულაშვილი, გიორგი ლალიაშვილი, ზურაბ ოიკაშვილი.

გამოიწერეთ, იყიდეთ, იკითხეთ გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“!

განცხადება

„საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის თანახმად საქართველოს სახელმწიფო კინცელარიის სახელმწიფო სამსახურის ბიურო აცხადებს კონკურსს ახალგორის რაიონული სასამართლოს აპარატის შემდეგ ვაკანტურ თანამდებობებზე:

1. სასამართლოს მოსამართლის თანაშემწე – 2 საშტატო ერთეული (თანამდებობრივი სარგო – 125 დარი);
2. სასამართლო სხდომის მდივანი – 2 საშტატო ერთეული (თანამდებობრივი სარგო – 100 დარი);
3. კანცელარიის გამგე (მოიკავსა სპეციალისტი) – 1 საშტატო ერთეული (თანამდებობრივი სარგო – 105 დარი);
4. წამყვანი სპეციალისტი – 1 საშტატო ერთეული (თანამდებობრივი სარგო – 80 დარი).

კრიტერიუმები კონკურსზე:

კონკურსი სახელმწიფო თანამდებობის დასაკავებლად (შემდგომ – კონკურსი) უმნიშვნელოვანს სახელმწიფო სამსახურის თანაბარ ხელმისაწვდომობას ყველასათვის.

კონკურსი ეწყობა ამ პირველ შორის, რომლებსაც მეგობრულ დამოკიდებას კონკურსში მონაწილეობის მსაღებად და დაკმაყოფილებულ საკონკურსო მოთხოვნებს.

კონკურსში მონაწილეობა შეიძლება მიიღონ რიგორც სახელმწიფო მოსამსახურეებმა, დაკავებული სახელმწიფო თანამდებობის მუიხდავად, ისე პირებმა, რომლებიც არ იმყოფებიან სახელმწიფო სამსახურში, არიან საქართველოს მოქალაქეები, ფლობენ საქართველოს სახელმწიფო ენას.

კანონის შესაბამისად, მისაღები კანდიდატების ასაკი განსაზღვრული ქალებისათვის 21-დან 60 წლამდე, მამაკაცებისათვის 21-დან 65 წლამდე.

საჯაროსუფლებიანი მოქმედებები:

- მოსამართლეს მოსამართლის თანაშემწეობაზე: – კონკურსში მონაწილეობის უფლება აქვს უმაღლესი იურიდიული განათლების მქონე პირს, რომელიც, როგორც წესი, ეფლობა აქვს სახელმწიფო ენაში ნებადართული სამეგრულოდ ეკგზამენ 15,5 პბ) წაადაა სარგებლობის ღიღენზნის მოსამოველდა. ეკალარს კონკურსს სამაალი მეეტარბოს ოერიორ ოაიონზნი, ქ. ქუთაისიდან 5 კმ-ის დაშორებით სოფელ ჭოკნართან. სამაალის პირველი ეზნის დარჩენილი მარაგები (ნეოლეეული მოსამაკეეთებელ ნაკეთობათა დასამშეალებლად) 2,45 მლნ მ²-ია. ბლოკის გამოსაკეთი სამთო მასიდან 38 პროცენტია, ფილის გამოსაკეთი 1 მ³ ბლოკიდან 19 მ²-ია. მიმდებარე 15,5 პა ტერიტორიაზე, კონკურსში გამარკვეულ მიენიჭა კორქვების მოპოვების უფლება თანაღორული შეჩეეული ეალდებულებით. ღიღენზნია გაიაეეა 10 წლამდე ვადით.

ღიღენზნის მოპოვების მსურველმა პირებმა სამინისტროს უნდა მიმართონ განცხადებით და წარმოადგინონ ღიკეეეეეეა „წაადის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად.

განცხადებები მიიღება 2001 წლის 10 მაისამდე. კონკურსის ბაგარების თარიღი განმცხადებელ სუბიექტებს ეცნობებათ დამაგებით.

საქართველოს გარემოსა და ბუნებრივი რესურსების დაცვის სამინისტროს განცხადება

საქართველოს გარემოსა და ბუნებრივი რესურსების დაცვის სამინისტროო აცხადებს კონკურსს ეკალარის კორქვის სამაალის (თეთრი და ნაცრისფერი კორქვები). პირველი უბნის (ფართობით ეეგმამე 27 პა) და მისი მიმდებარე ტერიტორიის (მეორე, ეარდისფერი კორქვების, უბნის მარაგების კონკურსის სამრთო დასაალეეი სამდეგრმეფე ფართობით ეეგმამე 15,5 პა) წაადაი სარგებლობის ღიღენზნის მოსამოველდა. ეკალარის კორქვის სამაალი მეეტარბოს თეორალოს რაიონნი, ქ. ქუთაისიდან 5 კმ-ის დაშორებით სოფელ ჭოკნართან. სამაალის პირველი უბნის დარჩენილი მარაგები (ნეოლეეული მოსამაკეეთებელ ნაკეთობათა დასამშეალებლად) 2,45 მლნ მ²-ია. ბლოკის გამოსაკეთი სამთო მასიდან 38 პროცენტია, ფილის გამოსაკეთი 1 მ³ ბლოკიდან 19 მ²-ია. მიმდებარე 15,5 პა ტერიტორიაზე, კონკურსში გამარკვეულ მიენიჭა კორქვების მოპოვების უფლება თანაღორული შეჩეეული ეალდებულებით. ღიღენზნია გაიაეეა 10 წლამდე ვადით.

ღიღენზნის მოპოვების მსურველმა პირებმა სამინისტროს უნდა მიმართონ განცხადებით და წარმოადგინონ ღიკეეეეეეა „წაადის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად.

განცხადებები მიიღება 2001 წლის 10 მაისამდე. კონკურსის ბაგარების თარიღი განმცხადებელ სუბიექტებს ეცნობებათ დამაგებით.

სს თბილისგრეშენი „ცისარტყელას“ აქციონერთა საყურადღებოდ

განცხადება

2001 წლის 14.05 12 საათზე მოწვეულია სს თბილისგრეშენი „ცისარტყელა“ აქციონერთა მორიგი, №7 საერთო კრება.

ღღის წესრიგი:

ა. 2000 წლის წლიური შედეგები.

ბ. სს სამეთვალყურეო საბჭოს არჩევნები.

გ. აუდიტორის არჩევა.

მისამართი: დ. გურამიშვილის გამზირი №64.

რეგისტრაციის დასაწყისი 11 საათზე.

აქციონერებმა თან იქონიონ პირადობის მოწმობა ან სანოტარიალო გაფორმებული მინდობილობა.

განცხადება

ქ. რუსთავში სს „ამონგის“ ტერიგორიაზე შპს „ვირტუოზი“ აწარმოებს პრეთეილენტერეფტალატი მაღალოქტანური ბენზინის მინი საწარმოს შმენენლობას. „გარეგოს დაცვითი ნებართვის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის მე-4 პარაგრაფის შესაბამისად საზოგადოებრიობის წარმომადგენლების ნახატების შექმნა.

მოთხოვნები:

- აკადემიური სამხატვრო განათლება (სასურველია მხატვარ-ნატურალისტი ან მხატვარ-ანიმალისტი);
- აუცილებელია ნამუშევრების წარმოდგენა (სასურველია შესასრულებელი სამუშაოს ანალოგიური ნიმუშები);
- სასურველია შესაბამის კომპიუტერულ პროგრამებში მუშაობის გამოცდილება.

განცხადებები და ნიმუშები მიიღება ა. წ. 27 აპრილამდე. მისამართი:

თბილისი, გამრეკელის ქ. №34.

საკონტაქტო პირი: ირაკლი შავგულიძე.

დამატებითი ინფორმაციისათვის დაგვიკავშირდით:

53-71-25; 32-44-22.

E-mail: nacres@access.sanet.ge

მედიცინა

დიაბეტური ნეიროპათია — მკურნალობის პერსპექტივები

3. სარაჯევეფლის სახელობის ნეკროლოგიისა და ეკლინიკური ფარმაკოლოგიის ინსტიტუტის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის დიაგნოსტიკისა, ფეგანტოლოგიის ლაბორატორიის ასოციაციის, ფიზიკური ექიმების, ნეკროლოგთა და ნეკროქირურგთა ასოციაციის, ფიზიკური ექიმების, ფიზიკური ფარმაკოლოგიის ინსტიტუტის ფიზიკური ფარმაკოლოგიის ლაბორატორიის ასოციაციის

საქართველოს რესპუბლიკა
№ 94. შაბათი, 21 აპრილი, 2001 წელი.

ალიზმი

ექელას რაიმე აქვს სახსოვარი

**სურ. 1. ზ.ზ. ... ...